

ΛΟΡΕΝ

αστινός το μ ε α ς

οκτώβριος 1999

δελτα

τεύχος 7

θανατηφόρα

έκθεση στις συνθήκες της σύγχρονης ιστορίας

Καταναλώστε σεισμό...

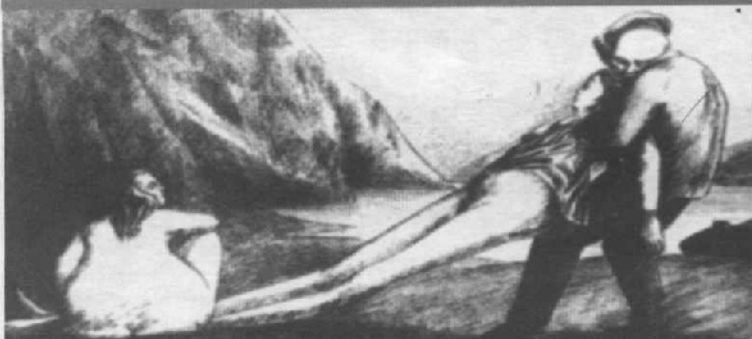
Φονικό ή καταστροφικό, ένα μανιακό εγκέλαδο που σπέρνει πανικό στο πέρασμά του.

Ο σεισμός, έπαψε να είναι φυσικό φαινόμενο ακριβώς την στιγμή που χαρακτηρίστηκε από την υπερβολή, για τις ανάγκες των διαφημιστικών αλόγκων των έκτακτων δελτίων... οι μονάδες μέτρησης του φαινομένου κατέληξαν μονάδες μέτρησης της θεαματικοποίησής του... ο σεισμός μετατράπηκε σχεδόν αμέσως σε θέαμα του "εαυτού του".

Οι ζωντανές μεταδόσεις από τα σημεία όπου τα συνεργεία διάσωσης έψαχναν για επιζώντες, είχαν μετατρέψει την πραγματικότητα σε θέατρο. Οι τηλεθεατές, αλλά και όσοι πήγαν εκεί από "περιέργεια", ήταν το φιλοθέαμον κοινό που κατανάλωνε την αποσύνθεσή του. Χειροκροτούσαν κάθε φορά που κάποιος έβγαине ζωντανός από τα ερείπια, βυθισμένοι σ' ένα ντελίριο, την ίδια στιγμή που τα συνεργεία διάσωσης τους παρακαλούσαν να απομακρυνθούν γιατί εμποδίζουν το έργο τους... όμως κανείς δεν έφευγε, μέχρι τη στιγμή που οι επιζώντες είχαν απεγκλωβιστεί και δεν υπήρχε κανένα ενδιαφέρον για τις κάμερες και το κοινό... δεν είχε "τζόγο" ούτε σασπένς... ήταν ακριβώς η στιγμή που τα "μπάζα" δεν ξεχώριζαν από τη "μάζα"... εκτός από το ότι κάτω από τα μπάζα μπορεί να υπήρχε ζωή... "κάτω" από τη μάζα όχι...

Ήταν τελικά οι ίδιοι άνθρωποι που μια βδομάδα μετά, πανηγύριζαν γκολ στο ΟΑΚΑ. Και τα χειροκροτήματα ήταν της ίδιας έντασης και ποιότητας... οι ίδιοι που μοιρολογάνε σε κηδείες "διάσημων προσωπικοτήτων", που χειροκροτάνε για την άνοδο του χρηματιστηρίου, και κάθε φορά που δολοφονείται κάποιος μετανάστης...

Απ' όλα αυτά, έμειναν κάποιοι που για αρκετό καιρό θα μένουν στο δρόμο... μόνο που δεν θα αποτελούν πια θέαμα... απ' όλα αυτά έμεινε η βρώμα της προχωρημένης αποσύνθεσης ενός κόσμου που ΠΕΘΑΙΝΕΙ για κατανάλωση...

Ο όμιλος ΦΟΥΡΛΗΣ

Συνεχίζει

κανονικά την ομαλή λειτουργία του καθώς και τις επιχειρηματικές δραστηριότητές του με πίστη και δυναμισμό.

Ενημερώνει

ότι η υλική ζημιά σε μια από τις επιχειρηματικές εγκαταστάσεις της εταιρίας, και συγκεκριμένα στο χώρο που φιλοξενούσε γραφείο και εκδόσεις προέκυψε επί του 17ου χλμ της Εθνικής Οδού Αθηνών - Λαριός, ο οποίος είναι πλήρως ασφαλισμένος, δεν επηρεάζει την ομαλή λειτουργία της εταιρίας.

Διαβεβαιώνει

τους υπαλλήλους της εταιρίας, τους πελάτες, τους μετόχους και το επενδυτικό κοινό ότι η βιομηχανική μονάδα στα Οινόφυτα λειτουργεί κανονικά. Επίσης, υπενθυμίζει ότι ο Όμιλος Φουρλής αποτελείται από το ανθρώπινο δυναμικό του, που αριθμεί 2.700 εργαζόμενους, το δικτύο διανομής, τις αποθήκες σε όλη την Ελλάδα, είναι επιχειρηματικές εγκαταστάσεις, διατηρείται εταιρίας στη χώρα μας και το εξωτερικό, αντιπροσώπευση δικτύου διεθνών οίκων, συμμετοχές σε εταιρίες εισηγμένες στο Χρηματιστήριο και βέβαια τους πελάτες μας σε όλη την Ελλάδα.

Ευχαριστεί

όλους όσους συμπαροστέθηκαν με αυτοθυσία και ανθρωπιά στις δύσκολες εκείνες ώρες, βοηθώντας να συνεχιστεί το όραμα για ανάπτυξη.

ΟΜΙΛΟΣ ΦΟΥΡΛΗΣ

Ανακοίνωση

Είμαστε συνεπείς για τους δι' ανθρώπους μας που μένουν στον καταστροφικό σεισμό. Πάσχουμε μαζί με τις οικογένειές τους και τις διαβεβαιώνουμε ότι είμαστε δίπλα τους, τις δύσκολες αυτές ώρες, όπως και στους εννέα ανθρώπους μας που τραυματίστηκαν. Επικρατούμε θερμά τις Αφές και τους ανιψιούς παλιές που μας παραστήθηκαν. Καίηρα ευχαριστούμε το Πυροσβεστικό Σώμα και τις Εθελοντικές Ομάδες διάσωσης για τις υπεράνθρωπες προσπάθειές τους, τον οικείο στο ζήλο και την απειρόφιλή τους. Ο Όμιλος Φουρλής, σε συνεννόηση με τη Διοίκηση του Πυροσβεστικού Σώματος θα στηρίξει οικονομικά το έργο του στη μέση των δι' συνάδελφον μας.

Το Διοικητικό Συμβούλιο

θρώπους μας που κάθησαν στον καταστροφικό σεισμό. Πάσχουμε μαζί με τις οικογένειές τους..." και είναι περίπου το 1/6 μιας οε-λίδας. Η άλλη (αριστερά), "ενημέρωνε" και "διαβεβαίωνε" τους υπαλλήλους, τους πελάτες, τους μετόχους και το επενδυτικό κοινό, ότι "η υλική ζημιά σε μία από τις κηριακές εγκαταστάσεις του ομίλου, ο οποίος είναι πλήρως ασφαλισμένος, δεν επηρεάζει την ομαλή λειτουργία της εταιρίας" και τέλος ευχαριστούσε "όλους όσους συμπαροστέθηκαν με αυτοθυσία κι ανθρωπιά στις δύσκολες εκείνες ώρες, βοηθώντας να συνεχιστεί το όραμα για ανάπτυξη...". Η δεύτερη ανακοίνωση ήταν ολοσέλιδη το μόνο που φοβούνται τελικά είναι μήπως τους πέσει το "όραμα για ανάπτυξη" μαζί με το χρηματιστήριο, στο κεφάλι...

Κ ό σ ο β ο ε θ ν κ α ι έ σ α

Τα ελληνικά ΜΜΕ λειτούργησαν για άλλη μια φορά ικανοποιώντας τις ορέξεις της εθνικής ενότητας. Παράλληλα με τη νατοϊκή επιχείρηση στο Κόσοβο, η δημοσιογραφική ελληνοσερβική συνεργασία, προβαλλόμενη μέσα από εικόνες και σχόλια, έπαιξε κυρίαρχο ρόλο στην αναβίωση της πατριωτικής αγανάκτησης για το "δοκιμαζόμενο αδελφό έθνος".

Η πληροφοριακή αντι-ιμπεριαλιστική σκηνοθεσία χρησιμοποίησε τον θεματικό συναγωνισμό, σαν κύριο επιχείρημα, επειδή ξέρει πολύ καλά ότι ταιριάζει και ικανοποιεί τη συνείδηση κάθε Έλληνα μικροαστού. Κάτι τέτοιο όμως, απαιτεί όχι μόνο τη διαστρέβλωση από τη μεριά του πομπού, αλλά και την ηθελωμένη άγνοια από τη μεριά του δέκτη.

Τα έθνομέσα, συνένοχα με τις εθνικές εκκαθαρίσεις του Μιλόσεβιτς και τους βομβαρδισμούς του ΝΑΤΟ, απαλλοτρίωσαν το θάνατο κάποιων, δηλαδή τις εικόνες των αλβανών προσφύγων, για να χαρακτηρίσουν θύματα κάποιους άλλους: τους αδελφούς Σέρβους. Με σκοπό βέβαια να δημιουργήσουν κλίμα συμπνοίας και ανθρωπιστικής υστερίας, σε μια κοινωνία με φανερή την προδιάθεση επιλεκτικής συμπαρατάσης.

Η εικονική και νοηματική παραμόρφωση της κατάστασης στο Κόσοβο από τα ελληνικά ΜΜΕ, έφτασε στο σημείο να παρουσιάζει τους αλβανούς πρόσφυγες που εγκατέλειψαν τα σπίτια τους διωγμένοι από τις σερβικές παραστρατιωτικές συμμορίες, σαν θύματα των νατοϊκών βομβαρδισμών. Λες και η έξοδος δεν συνέβαινε και πριν ξεσπάσουν οι βομβαρδισμοί.

Οι δημοσιογράφοι χτύπησαν γρήγορα. Από κάτω, οι θεατές δεν είχαν παρά να ικανοποιηθούν με τα όσα έβλεπαν. Πατριωτικά, προνομιούχα και διαστρεβλωτικά, τα μάτια της ελληνικής κοινωνίας ερμηνεύουν και βλέπουν όπως τα συμφέρεται.

Όπως παλιότερα τα θύματα από τα εγκλήματα των σερβοφασιστών στη Βοσνία, έτσι και τώρα τα χιλιάδες πτώματα των Κοσοβάρων, βάφουν κόκκινη την επιλεκτική λύπηση των ελλήνων για τους ομόθητους Σέρβους. Σε τί διαφέρουν οι τυχαίες εκπυροσφορήσεις και τα πογκρόμ ενάντια στους μετανάστες;

Σαν προέκταση της δράσης του σερβικού εθνικισμού, η ελληνοσερβική φιλία νομιμοποιεί τις εθνικές εκκαθαρίσεις, όπως οι αεροπορικές επιδρομές νομιμοποιούν τα εγκλήματα της παγκόσμιας αστυνομίας.

Οι εξυπνες βόμβες των ΜΜΕ δημιούργησαν την εντύπωση πως οι πρόσφυγες μπορεί να είναι και άμαχοι Σέρβοι, που κινδύνευαν από τους βομβαρδισμούς. Πράγματι, οι αποχαυνωμένοι τηλεθεατές - μέσα από την αναπauτική πολυθρόνα τους - "έκλαιγαν" μόνο για τους άμαχους Σέρβους, βλέποντας στις οθόνες, τραγικές εικόνες Αλβανών προσφύγων που εγκατέλειψαν το Κόσοβο!

Επιπλέον, τα ελληνικά ΜΜΕ μετέδιδαν για δύο ημέρες, εικόνες της βομβαρδισμένης Πρίστινας ενώ η πόλη δεν είχε ακόμη βομβαρδιστεί από το ΝΑΤΟ! Άλλη μια ελληνική δημοσιογραφική πρωτοπορία. Το ελληνικό δαμόνιο παρουσιάζει σαν βομβαρδισμένες από το ΝΑΤΟ, τις χτυπημένες από το έδαφος από τις σερβικές δυνάμεις αλβανικές γειτονιές. Ούτε λέξη για λεηλατημένα μαγαζιά, πυρπολημένα σπίτια και κατεστραμμένες βιοτεχνίες αλβανικής ιδιοκτησίας.

Ακόμα και οι ανακοινώσεις διεθνών ανθρωπιστικών οργανώσεων και της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες, αποσιωπήθηκαν πλήρως, αφού οι πατριώτες δε γουστάρουν πληροφορίες που θίγουν τους αδελφούς Σέρβους.

Τα περισσότερα από τα 16 "λάθη" με τους 450 νεκρούς, ή αλλιώς η από αέρος εξόντωση των προσφύγων, ήταν ένα χέρι βοήθει-

ας από το ΝΑΤΟ προς τους "εχθρούς" του...

Τα "λάθη" χτύπησαν ανθρώπινες ασπίδες (με προστατευτικό υλικό αλβανούς-αιχμαλώτους) που προστάτευαν αποθήκες πυρομαχικών και στρατιωτικό εξοπλισμό των Σέρβων.

Η εικονική πραγματικότητα, που μετέδιδαν οι έλληνες ανταποκριτές, φιλτραρισμένη και ελεγχόμενη από τη σερβική λογοκρισία, δεν έδειξε ούτε τους τσένικ που έδρασαν ανενόχλητοι κάτω από τη νατοϊκή ομπρέλα, ούτε ανέφερε το κλείσιμο ραδιοφωνικών σταθμών και εφημερίδων, ούτε την τρομοκρατία και τις δολοφονίες που εξαπέλυσε το Βελιγράδι, κατά δημοσιογράφων και ατόμων μη αρεστών στο καθεστώς.

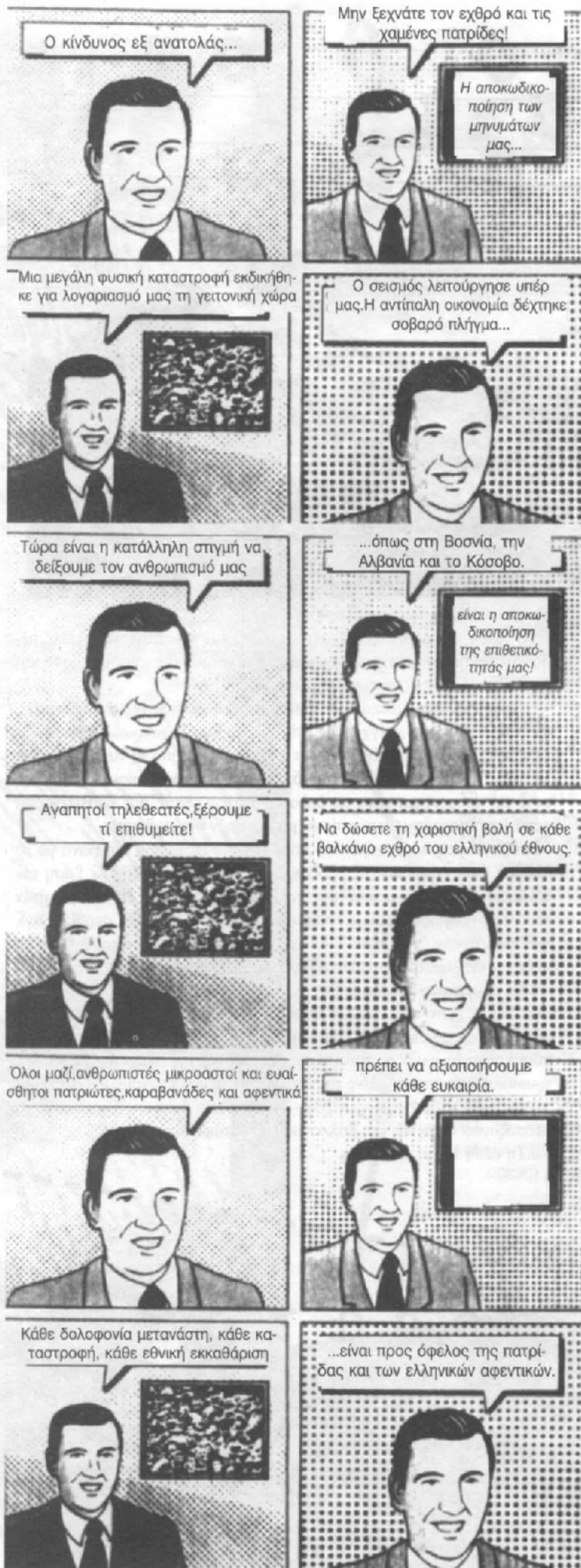
Ανάμεσά μας, το συντριπτικό ποσοστό του 96%, που σύμφωνα με τα γκάλοπ ήταν κατά των βομβαρδισμών, πήρε αυτή τη θέση με βάση τον επιλεκτικό του ανθρωπισμό και αντι-ιμπεριαλισμό. Με λίγα λόγια ήταν κατά των βομβαρδισμών, επειδή αυτοί έπλητταν τον φίλο σερβικό λαό, ενώ ταυτόχρονα "αγνοούσε" ηθελωμένα τις εθνικές εκκαθαρίσεις και τα σερβικά εγκλήματα κατά των Αλβανών, εδώ και μια δεκαετία.

Στην εποχή των πληροφοριών, οι πληροφορίες δύσκολα εγκλωβίζονται σε σύνορα. Αυτό που χτυπάει τα μυαλά, είναι η ερμηνεία τους και πολύ περισσότερο ο νοηματικός αντιπερισπασμός που τις συνοδεύει. Η ελληνική κοινωνία επιλέγει τους πληροφοριοδότες της σύμφωνα με τις πατριωτικομικροαστικές αξίες της. Ερμηνεύει συνένοχα, απαξιώνει υπεροπτικά και αντιδρά εγκληματικά - ενάντια στο διαφορετικό - από τη δεσπόζουσα θέση της στο βαλκανικό νεκροταφείο.

...Τη θέση του νεκροθάφτη.

editors

Ο προαστιακός ποταμός πλημμύρισε εδώ και καιρό με τα προϊόντα του σύγχρονου αστικού πολιτισμού. Ζώνες κατανάλωσης, ζώνες διασκέδασης, ζώνες εργασίας. Και δεν είναι η χημική γενιά του 2000, ούτε κανένα ιδεολογικό απόβλητο, που αρνείται και θέλει να κινείται διαφορετικά μέσα σ' αυτό το περιβάλλον. Ο αστικός τομέας δ είναι έντυπο του δρόμου από τις δυτικές συνοικίες της πόλης. Η επιθυμία κάποιων ανθρώπων από το Περιστέρι, ενάντια στον αλλοτριωμένο χρόνο που πορεύεται ανενόχλητος στο εργοστάσιο της μητρόπολης.

ΒΟΣΝΙΑ-ΑΛΒΑΝΙΑ-ΚΟΣΟΒΟ

ο ελληνικός ιμπεριαλισμός προελαύνει και εγναθιστά το στρατό του για άλλη μια φορά στα βαλκάνια.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ

των από κάτω "αντιιμπεριαλιστών", στηρίζει την προέλαση.

Πογκρόμ-απελάσεις-ρατσισμός.

Πάνω από τα χιλιάδες πτώματα αλβανών νοσοβάρων, η μικροαστική μάζα απειλεί, διώκει και δολοφονεί στο εσωτερικό μέτωπο ένα με το κράτος, ένα με τα αφεντικά της.

ημέρες και

πόσα χρόνια;

... για μια ειρήνη που είναι η συνέχεια του πολέμου τους με άλλα μέσα.

-Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ
για τη διαμόρφωση των νέων συνθηκών εκμετάλλευσης σε πολλές περιοχές του πλανήτη. Βίαιη υποτίμηση, βίαιη κυκλοφορία και μετακίνηση του αναλώσιμου εργατικού υλικού.

ΠΕΡΙΟΧΗ-ΠΙΛΟΤΟΣ

- "Kosovo" (στα σερβικά) ή Kosmet (Kosovo-Metohija).

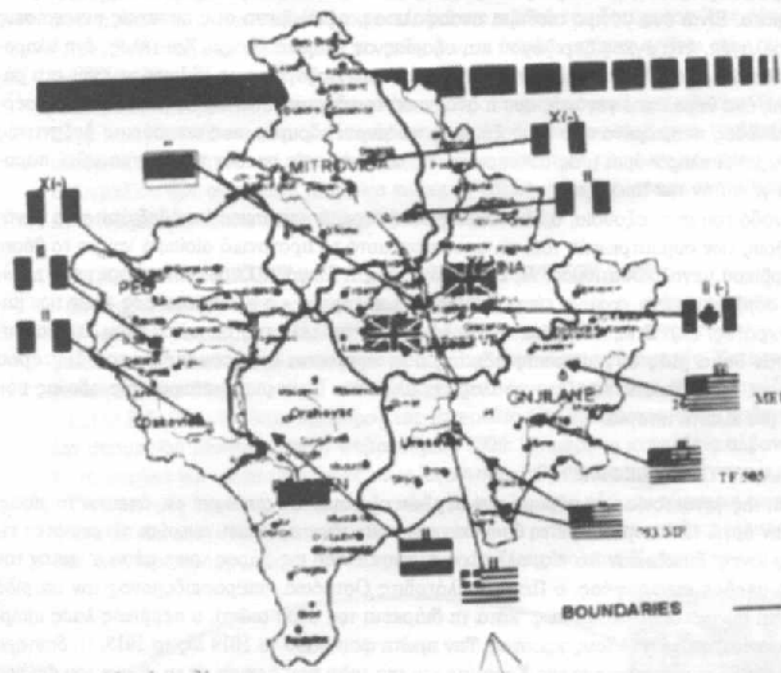
- "Kosova" (στα αλβανικά).

ΚΟΣΟΒΟ-0

Η ΑΘΩΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ

(Η θυμιατική ταυτότητα μες στη σερβική προπαγάνδα)

*αποσπάσματα από το κείμενο του Πασκάλ Μπικνέρ,
"ο θυμιατικός συναγωνισμός" 1995.

Department Map June 21

ΚΟΣΟΒΟ-1

ΜΕΘΟΔΙΚΗ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ

Το φθινόπωρο του 1985, 2000 σέρβοι του Κοσσυφοπεδίου υπογράφουν ένα κείμενο που ζητούσε να τεθεί τέλος στη γενοκτονία που λάμβανε χώρα στην περιοχή.

Πολύ σύντομα, τον Ιανουάριο του 1986, περισσότεροι από 200 διανοούμενοι, μέλη της Ακαδημίας Επιστημών της Σερβίας, υπογράφουν ένα Memorandum, κείμενο που απευθυνόταν στη σερβική και Γιουγκοσλαβική βουλή και κατήγγελλε την αποτυχία της Γιουγκοσλαβικής κυβέρνησης να θέσει τέλος στην καταπίεση της σερβικής μειονότητας στο Κοσσυφοπέδιο.

Ήδη από τη δεκαετία του '80, η οικονομία της Γιουγκοσλαβίας πέρανε κρίση. Η στρόφη της γραφειοκρατίας προς την καπιταλιστική αναδιάρθρωση ήταν γεγονός. Όμως η προσαρμογή στις νέες παγκόσμιες συνθήκες, απαιτούσε κλείσιμο επιχειρήσεων και απολύσεις, ενώ η εκτίναξη της ανεργίας και του πληθωρισμού δημιούργησε κλίμα δυσαρέσκειας. Ο αριθμός των απεργιών αυξανόταν συνεχώς από το '86 ως το '89.

Ο Μιλόσεβιτς που ένωθε να απειλείται, δεν είχε παρά να κατευθύνει τους δυσαρεστημένους προλετάριους προς τον σερβικό εθνικισμό. Η υπόδειξη εθνικών "εχθρών" μέσα και έξω από την τότε Γιουγκοσλαβία, λειτούργησε κατασταλτικά στην ταξική απειλή. Σειρά είχε η βίαιη αντιμετώπιση όλων των αποδιοπομπαίων τράγων του σερβικού έθνους.

Πλησίαζε η στιγμή που ο καθένας έπρεπε να διαλέξει στρατόπεδο. Οι περισσότεροι σέρβοι (όχι όμως όλοι) τάχθηκαν στο πλευρό των αφεντικών τους και υπηρέτησαν τους δολοφονικούς τους μηχανισμούς. Υπήρχαν όμως και αυτοί που φώναξαν, εκδιώκθηκαν, λιποτάκτησαν και δολοφονήθηκαν, αντιπασσόμενοι στον σερβικό εθνικισμό.

"Οι καινούριοι εβραίοι της γης, στα τέλη αυτού του αιώνα, είμαστε εμείς, η λατρεμένη μας Ιερουσαλήμ απειλείται από τους άπιστους, όλος ο κόσμος μας μισεί, ένας πρωτεύκός εχθρός, μια ύδρα με εκατό κεφάλια έχει βαλθεί να μας εξοντώσει. Τα παιδιά μας έχουν ήδη ραμμένο στα ρούχα τους ένα αόρατο κίτρινο άστρο. Υποστήκαμε μια γενοκτονία χειρότερη από εκείνη που διέπραξαν οι ναζί εναντίον των εβραίων και των τσιγγάνων και όμοια με τους εβραίους έχουμε αρχίσει την πορεία μας μέσα στην έρημο, μια πορεία που μπορεί να διαρκέσει 5.000 χρόνια". Κάποιος παραληρηματικός μεσσίας, ο ηγέτης μιας φονταμενταλιστικής προτεσταντικής αίρεσης που ανταγωνίζεται τον ιουδαϊσμό ως προς την πίστη στη Βίβλο; Κάθε άλλο! Λίγο πολύ, τέτοιου είδους απόψεις διατυπώνονται εδώ και καιρό από τους οπαδούς του Μιλόσεβιτς καθιστώντας στο Βελιγράδι. Έτσι, ο συγγραφέας Ντόμπριτσα Τσόσιτς, ο βασικός εμπνευστής του σερβικού εθνικισμού και πρόεδρος της Νέας Γιουγκοσλαβίας μέχρι τον Ιούνιο του 1993, γράφει πως ο σέρβος "είναι ο καινούριος εβραίος των τελών του εικοστού αιώνα, θύμα ίδιων διακρίσεων αν όχι διωγμών: ο καινούριος λαός-μάρτυρας". Αλλά οι σέρβοι είναι εβραίοι στη νοσητή δύναμη, μο εβραίοι κι από τους ίδιους τους εβραίους αφού υπήρξαν "θύματα μιας γενοκτονίας που ως προς τις μεθόδους και την κτηνωδία ξεπερνούσε κατά πολύ τις ναζιστικές γενοκτονίες", καθώς γράφει και πάλι ο Ντόμπριτσα Τσόσιτς, αναφερόμενος στις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις που διεξήγαγαν οι Ουστάσι κατά των συμπατριωτών του από το 1941 ως το 1944.

Στον πόλεμο που μαινόταν από το 1991 στο έδαφος της πρώην Γιουγκοσλαβίας, έναν πόλεμο που εξυφάνθηκε από το Βελιγράδι, ο δήμιος αυτοπροβλήθηκε ως μάρτυρας και η Ευρώπη, συμφωνώντας μαζί του, κατέστησε τους αμυνόμενους (κροάτες, βόσνιους, αλβανούς του Κόσοβο) υπεύθυνους για τις τραγωδίες που τους έπλητταν. Τα 'θελαν και τα 'παθαν, πήγαιναν γυρεύοντας. Σε τι οφείλεται αυτή η τρομακτική παρανόηση, γιατί επί ένα χρόνο σχεδόν, τόσο δυτικοί διανοούμενοι, πολιτικοί και δημοσιογράφοι ενστερνίστηκαν την επικερμηματολογία των σέρβων; Ο Φρανσουά Μιτεράν έφτασε στο σημείο να πει, και μάλιστα στις 29 Νοεμβρίου 1991, όταν η πόλη του Βούκοβαρ είχε μόλις ισοπεδωθεί και το ένα τέταρτο του κροατικού εδάφους είχε περάσει κάτω από τον έλεγχο του πρώην ομοσπονδιακού στρατού: "Η Κροατία αντίκε στο ναζιστικό μπλοκ, η Σερβία όχι" (συνέντευξη στη Φρανκφούρτερ Αλγκεμάινε).

Επειδή ο Μιλόσεβιτς και οι άνθρωποί του κατάφεραν να παγιώσουν την κοινή γνώμη μες στα ίδια τα κατηγορήματά της και να δικαιώσουν προκαταβολικά τον πόλεμο που θα εξαπέλυαν, διακτραγωδώντας ακατάπαυστα, με την προπαγάνδα τους, τις συμφορές του σερβικού λαού κατά τη διάρκεια της ιστορίας του. Δείχνοντας παντού φωτογραφίες και ταινίες με γυναίκες, παιδιά και γέροντες σφαγμένους, κατακρεουργημένους, βασανισμένους, απαγγέλλοντας αδιάκοπα, σε διεθνή συμπόσια και συνέδρια, τον κατάλογο των νεκρών του Γιασένοβατς (ένα από τα φρικότερα στρατόπεδα εξόντωσης του κροατικού καθεστώτος του φιλοναζί Άντε Πάβελιτς, όπου αφανίστηκαν χιλιάδες εβραίοι, τσιγγάνοι, σέρβοι και κροάτες παριζάνοι). Η προπαγάνδα αυτή τους εξασφάλισε μια πηκιά υπεροχή, και λειτούργησε εκφοβιστικά απέναντι στους τυχόν αντιφρονούντες: δες τα όσα υπέφερα και μην τολμήσεις να πεις κουβέντα!

Έτσι, η σερβική ηγεσία, προτού να επιτεθεί στην Κροατία και τη Βοσνία, είχε ήδη κερδίσει τη μάχη των εντυπώσεων, είχε εξασφαλίσει μια κάποια ευμένεια από την πλευρά της διεθνούς κοινότητας. Κι αυτό εξηγεί κάπως το γεγονός πως, στην πρόσφατη ιστορία ελάχιστοι εισβολείς είχαν μια τόσο προνομιακή μεταχείριση όπως το Βελιγράδι: από το 1991 και μετά, έχουμε έναν καταγισμό από ντοκιμαντέρ, άρθρα και ρεπορτάζ για τα εγκλήματα που διέπραξαν κατά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο οι φιλοναζί κροάτες, βόσνιοι και αλβανοί, les και η δίκαιη υπενθύμιση αυτών των φρικαλεοτήτων όφειλε κατά κάποιο τρόπο να εξαγνίσει αυτές που διέπρατταν τώρα οι πολιτοφύλακες του Βελιγραδίου.

(...) Ο σέρβος υπνωτιστής, επιδιώκοντας άφεση για τις πράξεις του, αρκέστηκε να εμφανιστεί ως μάρτυρας για να συγκλωρεθεί. Σ' αυτό έγκειτο η δύναμη της προπαγάνδας του Μιλόσεβιτς: επικαλέστηκε τα όσα υπέφερε ο λαός του, ιδιαίτερα στα χρόνια 1941-1948, για να απαιτήσει ένα διαβατήριο μόνιμης ασυλίας.

ΚΟΣΟΒΟ-2

Πόσα και ποιά θα ήταν τα θύματα του σερβοφασισμού; Πόσα πτώματα θα μέτραγε το μέλλον του γιουγκοσλαβικού "εργαστηρίου";

Οι σέρβοι, με την ανοχή της Ευρώπης και των ΗΠΑ -γεγονός που συνεχώς αποσιωπάται- είχαν αρκετή δουλειά μπροστά τους.

Εκτός του ότι έλεγχαν τον πρώην γιουγκοσλαβικό στρατό, σε κάθε μέτωπο που άνοιγαν, υπήρχε και η συμμετοχή της βάσης.*

*Στην προβληματική οικονομία της Σερβίας τη δεκαετία του '90, ο στρατός, η αστυνομία και οι παραστρατιωτικές συμμορίες των σερβοφασιστών, ήταν και είναι ο μεγαλύτερος εργοδότης.

Μόνο στο Κόσοβο, οι σερβικές δυνάμεις ασφαλείας αριθμούσαν 40.000 στρατιώτες και 30.000 αστυνομικούς. Στην προκειμένη περίπτωση, η σερβική μειονότητα των 200.000 (που προβαλλόταν ως "καταπιεσμένη"), είχε το πάνω χέρι, ενώ οι περισσότεροι εξ αυτών ήταν υπέρ της καταπιεστικής πολιτικής του Βελιγραδίου κατά των αλβανόφωνων.

ΚΟΣΟΒΟ-3

Από τη Βοσνία μέχρι το Κοσσυφοπέδιο...

ΓΙΑΤΙ όμως στο γιουγκοσλαβικό "εργαστήριο";

1ον) Από τις αρχές της δεκαετίας του '90, οι ΗΠΑ βρήκαν στην περίπτωση του Μιλόσεβιτς και του σερβικού εθνικισμού, την καλύτερη ευκαιρία για να κοντράρουν την ΕΕ και να εγκατασταθούν στρατιωτικά στα Βαλκάνια.

Το ΝΑΤΟ βομβάρδισε λοιπόν, εναντίον του αναδυόμενου ευρωπαϊκού υπερκράτους (με επικεφαλής τον γαλλο-γερμανικό άξονα), το οποίο αποτελεί απειλή για τον αγγλο-αμερικανικό άξονα, ως νέα οικονομική υπερδύναμη.

2ον) Μπροστά από τη διαμάχη των αφεντικών για τις ζώνες επιρροής, υπάρχει η συναίνεσή τους για την καταστροφή του "διαφορετικού" και τη διαμόρφωση μιας διαιρεμένης παγκόσμιας εργατικής τάξης.

Η διεθνής επίθεση του κεφαλαίου νομιμοποιείται στα μάτια και τα (υποταγμένα) μυαλά των προλεταρίων του πρώτου κόσμου, κάνοντάς τους συγκριτικά προνομιούχους, μέσω της βίαιης παραγωγής "αποκλεισμένων", "ξένων" και "υποτιμημένων" προλεταρίων.

Η ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΗΤΤΑΣ

Τι ακριβώς είναι η θυματική ταυτότητα των σέρβων; Πρώτα πρώτα είναι μια παράδοση θρημμένη από την ορθόδοξη εκκλησία και από τη λογοτεχνία, που έχει τις ρίζες της σε μια μακρόχρονη ιστορία: της τουρκικής και της αμβουρghανής επικυριαρχίας, γεννήτριες ενός εθνισμού που αποζητά παθιασμένα ηρωισμούς και περιληπρά κατορθώματα. Είναι ένα μόνιμο αίσθημα ανασφάλειας, οφειλόμενο στις συνεχείς μετοικήσεις και στις συνοριακές αλλαγές, ένα άγχος ξεριζωμού και εξορίας σε εκθρικά εδάφη. Και τέλος, ένα κληρονομικό χαρακτηριστικό που χρονολογείται από την ήττα του πρίγκιπα Λάζάρου στις 15 Ιουνίου 1389, στη μάχη του Κοσσυφοπεδίου, ένα θεμελιακό γεγονός που η ανάμνησή του διαιώνίζεται ως τις μέρες μας. Οι σέρβοι άξιζαν ένα μεγαλειώδες πεπρωμένο που τους ξέφυγε: να γίνουν ιδρυτές μιας καινούριας βυζαντινής αυτοκρατορίας. Πληγωμένοι κληρονόμοι μιας αυτοκρατορίας που κόντεψε σχεδόν να πραγματοποιηθεί, παραμένουν απαρνηγόρητοι γι' αυτήν την απώλεια.

Άμεσως μετά την άνοδό του στην εξουσία, ο Μιλόσεβιτς κατάφερε με εκκλησιαστικά επιδεξιότητα να ξαναζωντανέψει τους φόβους των συμπατριωτών του, να αφυπνίσει αυτό το προγονικό αίσθημα και να το θέσει στη υπηρεσία του σερβικού μεγαλοϊδεατισμού. Ας θυμηθούμε πως η Μεγάλη Σερβία δεν είναι μόνο η συγκέντρωση όλων των σέρβων σε ένα κράτος, είναι επίσης και -καταρχάς- ο εξοστρακισμός όλων των μη-σέρβων από αυτό το κράτος. (...) Έτσι, η Σερβία του Μιλόσεβιτς, στα τέλη της δεκαετίας του '80, παρουσίασθηκε όχι μόνο σαν θύμα μιας συγκυριακής αδικίας που οφείλεται στις συνέπειες του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου και της διάλυσης της Γιουγκοσλαβίας, αλλά σαν θύμα μιας μεταφυσικής αδικίας που έχει τις ρίζες της σε μια χλιετή ιστορία.

Η ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΣΑΝ ΡΗΤΟΡΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

Η μόνιμη υπενθύμιση της γενοκτονίας εκ μέρους των σέρβων εξτρεμιστών συντηρεί επ' άπειρον το μίσος, την εκδικητικότητα, την οργή. Παθιασμένοι με τη δυστυχία που τους ιδιαιτεροποιεί, αυτοί οι εξτρεμιστές είναι πράγματι μεγαλόφρονες: διεκδικούν όχι μία, αλλά τρεις γενοκτονίες εις βάρος τους, μέσα σ' αυτόν τον αιώνα. Έτσι, κάποιος σέρβος συγγραφέας, ο Πέταρ Μιλάτοβιτς Οστρόσκα, υπερασπιζόμενος την πατρίδα του ενάντια στη "διεθνή συνωμοσία", εκτιμά πως "κατά τη διάρκεια του 20ού αιώνα, ο σερβικός λαός υπήρξε τρεις φορές θύμα γενοκτονίας από τους κροάτες. Την πρώτη φορά από το 1914 ως το 1918, τη δεύτερη κατά την περίοδο του ανεξάρτητου κράτους της Κροατίας και την τρίτη που άρχισε με τη στέψη του Φράνκο Τούττζμαν, στρατηγού του Τίτο και βιογράφου του Πάβελιτς. Προς μεγάλη ντροπή των σέρβων, αυτή η γενοκτονία συνεχίζεται ακόμα". Αλλά μες τη μέγαλη του φούρια, ο Οστρόσκα ξέχασε μια άλλη γενοκτονία: αυτή που διαπράττουν εναντίον των σέρβων οι αλβανοί του Κόσοβο! "Η φυσική, πολιτική και πολιτιστική γενοκτονία του σερβικού πληθυσμού στο Κόσοβο και στη Μετοχία αποτελεί την πιο μεγάλη ήττα της Σερβίας κατά τους απελευθερωτικούς της αγώνες από τη μάχη του Όρασας το 1804 ως την εξέγερση του 1914", όπως τονίζεται στο Μεμοράντουμ της Σερβικής Ακαδημίας των Επιστημών - ένα κείμενο άκρως διαποτισμένο από τις ιδέες του Ντόμπριτσ Τόσκιτς - που συντάχθηκε το 1986 και θεωρείται εισηγητικό της "πολιτιστικής επανάστασης" του Μιλόσεβιτς. Ξεκινώντας από μια αληθινή γενοκτονία, αυτή που διέπραξαν οι Ουσάσι, η ξύλινη επίσημη γλώσσα επεκτείνει καταχρηστικά αυτόν τον όρο στην οποιαδήποτε αποδοκιμασία ή αμφισβήτηση της σερβικής πολιτικής. (...) Το 1991 ήδη, ο συγγραφέας Μίλοραντ Πάβιτς έγραφε: "Αυτή τη στιγμή στη Γιουγκοσλαβία, οι σέρβοι βρίσκονται για άλλη μια φορά στις λίστες της γενοκτονίας, έτσι καθώς ήταν οι σέρβοι και οι εβραίοι κατά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Αλλά τώρα, για πρώτη φορά, η σερβοφοβία, τόσο στην Ευρώπη όσο και σε όλον τον κόσμο, είναι πιο λυσσαλέα από τον αντισημιτισμό".

Η πιο ανάλαφρη κριτική, η παραμικρή επιφύλαξη, ανάγονται σε επίπεδο ολικού εγκλήματος: μια άμετρη υπερβολή που διαλύει τη δύναμη της λέξης. Αν κριτικάροντας κανείς τον Μιλόσεβιτς, γίνεται ένοχος "γενοκτονίας", τότε αυτή η βαρυσήμαντη λέξη που θα έπρεπε να χρησιμοποιείται με την πιο άκρα φειδώ, δεν έχει κανένα νόημα. Φυσικά, η σερβική εξουσία δεν είναι ο μόνος υπεύθυνος για την υποτίμηση του όρου: αυτή η λεκτική κατάχρηση δεν αποτελεί μονάχα κάτι το κοινό σε όλες τις αντιμαχόμενες πλευρές των Βαλκανίων, αλλά ακόμα κι εδώ στη Δύση, βλέπουμε να τη χρησιμοποιούν εικά και ως έτυχε. Σημειώνουμε απλώς το εξής: για τους οπαδούς του Μιλόσεβιτς, "ναζί" είναι οποιοσδήποτε τους αντιτίθεται, και χαρακτηρίζουν ως "γενοκτονία" την κάθε δυσχερέα που υφίστανται. Στις 9 Δεκεμβρίου 1993, στη Γενεύη, απευθυνόμενος στους αντιπροσώπους της ΕΕ και διαμαρτυρόμενος για τις κυρώσεις εναντίον της Νέας Γιουγκοσλαβίας, Ο Μιλόσεβιτς δηλώνει: "Αναρωτιέμαι πώς θα εξηγήσετε στα παιδιά σας, όταν μάθουν την αλήθεια, γιατί σκοτώσατε τα παιδιά μας, γιατί διεξαγάγατε έναν πόλεμο ενάντια σε τρία εκατομμύρια παιδιά και με ποιο δικαίωμα κλείσατε δώδεκα εκατομμύρια κατοίκους της Ευρώπης μέσα σε ένα πεδίο βολής για να επιτελεστεί η τελευταία, ελπιζώ, γενοκτονία του αιώνα μας". Έτσι, με μια μέθοδο τραγικής παρακάραξης, η μέγιστη συμφορά χρησιμοποιείται από την προπαγάνδα σαν ένα ρητορικό δεκανίκι, μια φόρμουλα που αποσκοπεί απλώς να φημώσει τους ενδεχόμενους επικριτές και προπάντων να οδηγήσει στο ακόλουθο συμπέρασμα: μας οφείλουν τα πάντα λόγω των δοκιμασιών που περάσαμε, δεν μπορούν να μας αρνηθούν τίποτα!

ΜΙΑ ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΗ ΕΞΟΜΟΛΩΣΗ

Το να συσσωρεύεις γενοκτονίες καθώς κάποιος συσσωρεύουν διπλώματα, σου επιτρέπει, φυσικά, να τεκμηριώνεις τη σύγκριση ανάμεσα στους σέρβους και τους εβραίους, μια σύγκριση που βασίζεται στην κοινή μοίρα τους στα στρατόπεδα συγκέντρωσης των Ουσάσι. Εντούτοις, μια απλή ιστορικά αναδρομή θα αρκούσε να μας θυμίσει, π.χ. πως το 1941, στην κατεχόμενη Γιουγκοσλαβία υπήρξε μια σερβική κυβέρνηση συνεργαζόμενη με το γερμανό κατακτητή (η κυβέρνηση του Μίλαν Νέντιτς, του "σέρβου Πετέν"): πως από τις 5 Οκτωβρίου 1940, δηλαδή πριν από την άφιξη της Βέρμαχτ, ένας νόμος περιόριζε τον αριθμό των εβραίων σπουδαστών στα λύκεια και τα πανεπιστήμια, απαγόρευε στους εβραίους να εργάζονται σε ορισμένες επιχειρήσεις, κοντιολογίς τους αφαιρούσε ήδη ορισμένα δικαιώματα: πως πριν από τον πόλεμο υπήρχε το φασιστικό κόμμα του Λιότιτς, που αργότερα ίδρυσε το Σώμα των Σέρβων Εθελοντών, που το έργο του συνίστατο στη σύλληψη και εκτέλεση των εβραίων, των τσιγγάνων και των παρτιζάνων: πως κατά τη διάρκεια της κατοχής, οι αξιωματικοί της ορθόδοξης εκκλησίας (σε αντιστοιχία με τον καθολικό κλήρο της Κροατίας)

επέβαλλαν το υποχρεωτικό βάπτισμα των καθολικών και των μουσουλμάνων, αλλά απαγόρευαν τη θρησκευτική μεταστροφή των εβραίων, παραδίδοντάς τους έτσι στο γερμανικό μηχανισμό εξόντωσης: πως η Τελική Λύση (και οι πρώτες θανατώσεις εβραίων γυναικόπαιδων σε θαλάμους αερίων) εγκαινιάστηκε και εφαρμόστηκε με επιτυχία στη Σερβία, χάρη στην ενεργό συνεργασία των τοπικών αρχών, του κλήρου, της εθνοφρουράς και της σερβικής αστυνομίας, με αποτέλεσμα τον πλήρη αφανισμό της ντόπιας εβραϊκής κοινότητας: πως τέλος, ο δόκιμος Χάραλντ Τούνερ, πολιτικός διοικητής των ναζί στη Σερβία, δήλωσε πως αυτή η χώρα ήταν η μοναδική όπου επιτεύχθηκε η λύση του ζητήματος "των εβραίων και των τσιγγάνων".

Αυτά δεν αναιρούν καθόλου το γεγονός πως οι σέρβοι μπήκαν πρώτοι στην αντίσταση στο πλευρό του Τίτο, καθώς το αναγνώρισε δημόσια και ο ίδιος: αυτά δεν σβήνουν ούτε και μειώνουν στο ελάχιστο τις θηριωδίες που διέπραξε το ουστασικό κράτος κατά την ίδια περίοδο, αλλά καθιστούν αμφισβητήσιμη αν όλα ύποπτη την αυτοματική συνταύτιση με τους εβραίους εκ μέρους των εθνικιστών του Βελιγραδίου. Όπως και σε όλη την υπόλοιπη Ευρώπη, έτσι υπήρχε και στη Σερβία μια δυνατή αντισημιτική παράδοση, μια παράδοση που επιβιώνει, τουλάχιστον υπολανθάνουσα, στον ορθόδοξο κλήρο, έστω και αν κατά τη διάρκεια του πολέμου αναρίθμητοι σέρβοι μοιράστηκαν την τύχη των εβραίων με κοινό εχθρό τους ναζί, έστω και αν σήμερα η ολιγάριθμη εβραϊκή κοινότητα του Βελιγραδίου δεν απειλείται ούτε στο ελάχιστο (όπως και η αντίστοιχη του Ζάγκρεμπ) μια και οι δυο πλευρές διαθέτουν αρκετούς αποδιοπομπαίους τράγους ώστε να μη χρειάζεται να τα βάλουν με τους εβραίους.

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΣΕΡΒΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Οι σέρβοι παραπονούνται συχνά πως έχουν δαιμονοποιηθεί, πως έχουν αποκρυφθεί απ' όλα τα έθνη, και σ' αυτή την παγκόσμια κατακραυγή βλέπουν μια εκ των υστέρων δικαίωση του αγώνα τους: έχουν δίκιο επειδή είναι μόνοι εναντίον όλων. Κι έτσι λησμονούν πως, από το 1986, η προπαγάνδα του Βελιγραδίου διέβαλλε συστηματικά τους λαούς με τους οποίους είχε κάποιες διαφορές. Καταρχάς, τους αλβανούς του Κόσοβο, σαν "μεταφιεσμένους" φασίστες, σύμφωνα με το κείμενο του Μεμοράντουμ, αλλά και σαν βιαστές των σερβίδων, σαν "κτινώδεις" τρομοκράτες.

(...) Ο Β.Κ. Στοιγιάνοβιτς, πρόεδρος της Εταιρείας των πανεπιστημιακών καθηγητών και επιστημόνων της Σερβίας, γράφει σε μια ανοικτή επιστολή του προς την εφημερίδα *Πολίτικα* στις 8 Φεβρουαρίου 1990: "Σήμερα οι κτινώδεις αλβανοί τρομοκράτες μαίνονται στο Κόσοβο και στη Μετοχία αφανίζοντας οτιδήποτε το σερβικό και τρομοκρατώντας τους λιγοστούς ανθρώπους που έχουν απομείνει εκεί".

Όσο για τους κροάτες, πρόκειται για ένα γενοκτόνο λαό εδώ και τέσσερις αιώνες, σύμφωνα με το σέρβο ιστορικό Βασίλιε Κρέστιτς, για ένα "σάπιο" λαό σύμφωνα με τον υπερεθνικιστή ηγέτη Ζέσελι που προέτρεπε από τη σερβική τηλεόραση να τους σφάζουν όλους "όχι με μαχαίρι, αλλά με σκουριασμένο κουτάλι", πρόταση που εφαρμόστηκε στην κυριολεξία από τους πολιτοφύλακες του τόσο στη Βοσνία όσο και στην Κροατία.

ΚΟΣΟΒΟ-4

"Ένας γιατρός που όλοι οι ασθενείς του πεθαίνουν..."

Τα θύματα του Μιλόσεβιτς, δεν είναι μόνο οι εκατοντάδες χιλιάδες νεκροί μουσουλμάνοι και πρώην γιουγκοσλάβοι, που αρνήθηκαν με τη ζωή τους τις εγκληματικές διαταγές των αφεντικών και των εθνικιστών, αλλά και οι χιλιάδες κυνηγημένοι, οι λιποτάκτες και οι αυτοεξόριστοι αντικαθεστωτικοί, οι εξαντλημένοι μιας ισοπεδωμένης σερβικής οικονομίας, και οι αλβανοί πρόσφυγες που επέζησαν της εθνικής εκκαθάρισης και επιστρέφουν στη χωρίς μέλλον καμμένη γη του Κοσσυφοπεδίου. Όλοι αυτοί, μαζί με τους υπόλοιπους ηττημένους (ταξικά, πολιτιστικά, συνειδησιακά) βαλκάνιους προλετάρους, βρέθηκαν σε ένα από τα μέτωπα της παγκόσμιας επίθεσης των αφεντικών ενάντια στον ταξικό εχθρό.

ΑΠΟΤΥΠΩΣΤΕ

τις πρωτοκοσμικές σας πολυτέλειες

απορροφημένοι ή λιγότερο αποχαυνωμένοι,

χορτασμένοι ή συνεχώς ανικανοποίητοι, αρχτοί ή ανυπόμονοι,

ασφαλισμένοι ή χρεωμένοι, ευτυχημένοι ή φτωχισμένοι, παραδοσιακοί ή μο-

βρίσκεστε (κάποιοι λιγότερο κάποιοι περισσότερο)

στην προνομιούχο (;) θέση που παράγει παγκοσμίως

πτώματα και αποκλεισμένους...

Το "παιχνίδι"

Μακριά ή κοντά, ακόμα και στην πιο "ασφαλή" πολιτισμένη

η καταστροφική κερδοφορία του εισβάλλει και ξαναοικοδομεί το ταξικό του θύμα.

ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΗΣ

Η ορδή των δολοφόνων αντλεί τη βεβαιότητα του δικαίου της από τη συνεχή υπόμνηση του παρελθόντος. Έτσι, στα τέλη της δεκαετίας του '80, ο ορθόδοξος κλήρος και οι δημόσιες αρχές σήμαναν προσκλητήριο για τους νεκρούς και έφτασαν ως το σημείο να ξεθάψουν τα πτώματα του β' παγκοσμίου πολέμου για να αντλήσουν απ' αυτά το μένος για αντεκδίκηση.

"Θα ξεθάψουμε τα λείψανα των μαρτύρων μας και θα τα βάλουμε στο χώρο που τους αξίζει. Τα λείψανα πρέπει να βρίσκονται πιο κοντά στον ουρανό αφού ο σερβικός λαός ήταν ανέκαθεν λαός του ουρανού και λαός του θανάτου", έγραφε ο δόκτωρ Ράσκοβιτς στα τέλη των χρόνων του '80.

Και εξαπέλυσαν αυτή την απέραντη στρατιά των νεκρών ενάντια στους ζωντανούς, για να ξεπλύνουν με αίμα όλες τις προσβολές. Σε αυτή την προπαγάνδα υπάρχει κάτι το μακάβριο, μια σχεδόν αποκάλυπτη νεκροφιλία που διερμηνεύει το περίφημο ολόγραμμα: "Όπου πεθαίνει ένας σέρβος, εκεί είναι Σερβία".

(...) Να γιατί τον Ιούνιο του 1991, οι σέρβοι στρατιώτες ξεκίνησαν για το μέτωπο, έχοντας στο πλευρό τους τους νεκρούς του 1914-1918 και του 1941-1948, για να ολοκληρώσουν ένα έργο που είχε μείνει ημιτελές και να ξεπλύνουν μια χλιετία προσβολών μέσα σε ένα όργιο λυτρωτικής σφαγής. Αυτή η τεράστια πένθιμη πομπή συνοδεύτηκε από τις δέσεις των παπών και τις ωδές των ραψωδών. Γιατί αυτοί οι φονιάδες είναι και ποιητές· ακόμα και ο Κάρατζιτς ερωτοτροπεί με τη Μούσα στις ώρες της σκόλης του· σε ετούτη τη σύγκρουση, το έγκλημα καταφθάνει πάνω στα φτερά της επικής ποίησης και ο χειρότερος μακελλάρης είναι ικανός - ανάμεσα σε δυο φονικά - να σας σκαρώσει ένα μικρό τετράστιχο γεμάτο ζόφο και οργή.

(...) "Αυτός ο πόλεμος υποδαυλίστηκε, ετοιμάστηκε και ποδηγετήθηκε από συγγραφείς". Αυτό το εκδικαστικό μένος εξηγεί, εντέλει, το φρικιαστικό χαρακτήρα αυτής της σύγκρουσης - που στην αρχή τουλάχιστον, ήταν μια σύγκρουση ανάμεσα σε επαγγελματίες πολεμιστές και άοπλους πολίτες - , τις μαζικές σφαγές, τα βασανιστήρια, τους ακρωτηριασμούς και τις εκτελέσεις των αιχμαλώτων, τις ακατονόμαστες πράξεις σαδισμού που αναφέρονται λεπτομερώς στις αναφορές του ΟΗΕ, αυτή τη βούληση να εξοντώσεις τον άλλον, να οβήσεις από προσώπου γης ως και την ανάμνηση της ύπαρξής του. Παρεμπιπτόντως, ως έχουμε υπόψη πως ο ηγέτης των σερβοβόσνιων, Ράντοβαν Κάρατζιτς, πρώην ψυχίατρος, πριν από τον πόλεμο δούλευε με τους ασθενείς του πάνω στη φαντασίωση του διαμελισμένου, κατατεμαχισμένου κορμιού, που κατά τη γνώμη του, κατέτρυχε όλους τους ανθρώπους. Στην ανώδυνη μορφή της, η θυματοποίηση αποτελεί μια παράδοση μορφής ονομασμού. Στην παράφρονη εκδοχή της είναι η ενεργός άρνηση του ανθρώπου, μια ανοικτή πρόσκληση σε φρόνο.

ΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ ΤΗΣ ΑΠΟΓΝΩΣΗΣ

Με τη μεγαλοσερβική ρητορική πρέπει πάντα να κατανοούμε τα πράγματα από την ανάποδη, να ερμηνεύουμε την κάθε φράση αντίστροφα από τη φανερά της έννοια, πρέπει να συνιθίσουμε στο γεγονός πως η βία χρησιμοποιεί τη γλώσσα της λογικής, να εμπεδώσουμε πως η καταδίκη της γενοκτονίας μπορεί να είναι ο φορέας ενός καινούριου εγκλήματος κατά της ανθρωπότητας. Τίποτα δεν συνοψίζει καλύτερα τη συμπεριφορά των σέρβων μεγαλοϊδεωτών όσο η φράση που αποδίδει ο Τζορτζ Στάνερ στον Χίτλερ σε κάποιο βιβλίο του: "Σύντομα θα οικειοποιηθείτε τις μεθόδους μου ενώ ταυτόχρονα θα με αρνείσθε".

Έτσι, κάρη σε μια γιγαντιαία μεγέθους εξαπάτηση, εκείνοι που θα έπρεπε να σταθούν στο εδώλιο του κατηγορουμένου, βρίσκονται στην έδρα του κατηγορού· έτσι, ο σερβικός εθνικισμός, που κατέχει άριστα την τέχνη να καλύπτει τις θηριωδίες του κάτω από τον τιμημένο μανδύα του αντιφασιστικού αγώνα, κορυφώνεται στον πιο επονειδιστο ρεβιζιονισμό. Το Βελιγράδι χαρακτήρισε τον πόλεμο στη Βοσνία σαν "ένα αντιγενοκτόνο κίνημα απελευθέρωσης" και έκρινε τους βόσνιους και κροάτες κρατούμενους των σερβικών στρατιωτικών συγκέντρωσης (και εξοντώσης) σαν ενόχους για "εγκλήματα γενοκτονίας κατά του σερβικού λαού", ενώ το μοναδικό τους έγκλημα ήταν το γεγονός πως είχαν γεννηθεί κροάτες ή βόσνιοι· το 1992 δημοσιεύτηκε στο Βελιγράδι ένα βιβλίο με τον τίτλο *Σαράγεβο: στρατόπεδο συγκέντρωσης για τους σέρβους*. Στα μέσα Αυγούστου του 1993, ενώ η πολιορκία του Σαράγεβο κρατά ήδη περισσότερο από ένα χρόνο, και το 70% του εδάφους της Βοσνίας βρίσκεται κάτω από τον έλεγχο των σέρβων, η ομοσπονδιακή δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας (Σερβία και Μαυροβούνιο) προσφεύγει στο διεθνές δικαστήριο της Χάγης απαιτώντας από την επίσημη κυβέρνηση του Σαράγεβο να θέσει τέρμα "στις πράξεις γενοκτονίας εναντίον της σερβικής εθνότητας". Σερβικά γραφεία ταξιδιών οργανώνουν εκδρομές στο Βούκοβαρ για να διαπιστωθεί επί τόπου η "γενοκτονία" που διέπραξαν οι δυνάμεις των "ουστάσι". Τέλος, εις επίμνητρον της αναισθησίας, τον Ιανουάριο του 1992, προγραμματίστηκε στο Παρίσι, στο Γιουγκοσλαβικό Πολιτιστικό Κέντρο (και ταυτόχρονα στο Βελιγράδι) μια έκθεση με τίτλο: "Βούκοβαρ 1991, γενοκτονία της σερβικής πολιτιστικής κληρονομιάς". (Η έκθεση, προκαλώντας τη γενική κατακραυγή δεν άνοιξε τις πύλες της στη Γαλλία). Ενώ η εξαίσια αυστρουγγρική πόλη του Βούκοβαρ ισοπεδώθηκε κυριολεκτικά από το σερβικό στρατό το 1991, και οι κάτοικοί της σφαγιάστηκαν ή εκδιώχθηκαν, ο εισβολέας υποστηρίζει ανευσθησία πως αυτοί που την κατεδάφισαν ήταν οι υπερασπιστές κάτοικοί της.

Είδαμε ως ποιο σημείο η προπαγάνδα παραμόρφωσε την έννοια της λέξης γενοκτονία. Όμως, ταυτόχρονα της προσέδωσε και μια καινούρια διάσταση: στο εξής θα μπορεί να αυτοπροβάλλεται ως θύμα γενοκτονίας κάθε λαός που θα έχει κατασφάξει ή αφανίσει έναν άλλο. Με αυτή τη λογική, σχεδόν όλα τα εγκλήματα που διέπραξαν τα σερβικά στρατεύματα φορτώθηκαν στα θύματά τους.

ΚΟΣΟΒΟ-5

Κάτω από τη νατοϊκή ομπρέλα, εντάθηκε και διευκολύνθηκε ό,τι συνέβαινε εδώ και ενάμιση χρόνο στο Κόσοβο. Και αυτό δεν ήταν αποτέλεσμα "λάθους" στρατηγικής ή τακτικής από την πλευρά του ΝΑΤΟ, όπως ισχυρίζονται διάφορες συζητήσεις για τον απολογισμό των βομβαρδισμών.

Περιέργως, τα "λάθη" του ΝΑΤΟ στο Κοσσυφοπέδιο, στόχευαν ό,τι και οι εθνικές εκκαθαρίσεις, η τρομοκρατία και η βία μετακίνηση πληθυσμών, που εξαπέλυσαν οι σερβοφασίστες.

Αντίθετα, οι έλληνες πατριώτες χρησιμοποίησαν τα "λάθη" του ΝΑΤΟ, για να το καταδικάσουν ως εγκληματία πολέμου στη σφαίρα της ανθρωπιστικής τους "ευαισθησίας", αλλά και για να αποενοχοποιήσουν τα εγκλήματα των σέρβων φίλων τους.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ;

Ο χειμώνας που έρχεται θα δώσει τη χαριστική βολή. Μέχρι τις 6/7/99 (ένα μήνα μετά το τέλος των βομβαρδισμών), περίπου 600.000 αλβανοί πρόσφυγες είχαν επιστρέψει στο Κόσοβο· εκεί που - από κοινού - σέρβοι και νατοϊκοί είχαν προετοιμάσει την υποδοχή τους.

Σε καμμένα χωριά και πόλεις, με κατεστραμμένο ηλεκτρικό δίκτυο, χωρίς αποθέματα νερού και μέσα επικοινωνίας, και σε εδάφη μολυσμένα από εξασθενημένο ουράνιο και γεμάτα νάρκες...

Τέτοιου είδους εξελίξεις ήταν προβλέψιμες, τόσο για την "ανθρωπιστική" επέμβαση όσο και για την ελληνοσερβική φιλία. Η τελευταία (που τώρα "ξέρει" να μιλάει για τις πράξεις αντεκδίκησης των αλβανών κατά των σέρβων που απέμειναν στο Κόσοβο) θα συνεχίσει να αποσιωπά συστηματικά οτιδήποτε θίγει τους εθνικούς φίλους, ενώ ταυτόχρονα θα κάνει πως αγνοεί το πραγματικό θύμα αυτού του πολέμου.

Τα υπόλοιπα είναι ακόμα ρευστά και εξελίσσονται...

dead show ²

Προετοιμασμένοι καλλιτέχνες ή απροετοίμαστοι θεατές;/ άλλο ένα ήσυχο βράδυ για τη συνείδηση του θεατή/ ο ρόλος που δεν απαιτεί προσπάθεια/ ρυθμ-στολή, προετοιμασία μπροστά στον καθρέφτη/ συναυλιακό ντεκόρ, βαβούρα, κόσμος, φρικιά/

-ποιός έπαιζε χθες βράδυ;/ δε θυμάμαι, πάντως καλά ήταν.../ πόσοι δίνουν σημασία στους στίχους;/ ακόμα και στις συναυλίες με αντιεμπορευματικούς όρους/ punk lifestyle, καταναλωτική στάση/ πιο εύκολο από το να σκέφτεσαι/

η πανκ έκρηξη εμφανίστηκε στις μητροπόλεις της δύσης/ ποιοί αφομοιώθηκαν και ποιοί αυτο-αναδύθηκαν;/ η μουσική βίαιη, ακατέργαστη, επιθετική, ταιριάζει απόλυτα με το μήνυμα/ κοινωνική κόντρα, πολιτικοποιημένοι στίχοι/ περισσότερες ιδέες παρά σόλα/

σε αντίθεση με τις συντηρητικές φόρμες των "ροκ παραγωγών"/ μουσική του δρόμου/ MINIMALISTIKΗ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ των αποκλεισμένων/

η punk ανταρσία πέθανε στο θεαματικό εργοστάσιο της μητρόπολης/ από την αφομοίωση και ενσωμάτωση όσων γούσταραν χρήμα και δημοσιότητα/ άλλη μια ελεγχόμενη μόδα αμφισβήτησης για όσους φαντασιώνουν καταναλωτικές "ανταρσίες"/

ένα πλήθος πανκ σκουπιδιών/ anti-system θεωρία με system πρακτική/ "ανατρεπτικοί" σταρ με εισιτήριο, κλαμπ, μπράβους, record business, MME/ η άγρια εκκεντρική εμφάνιση έγινε γραφική, ακίνδυνη για το σύστημα/ "punk is dead/ άλλο ένα φτηνό προϊόν για το κεφάλι του καταναλωτή".../ drunk 's not dead/ γρήγορη μουσική για εξαντλημένους καταναλωτές/ η πραγματικότητα δεν κινδυνεύει από επικίνδυνα look/ ο εξτρεμιστικός θόρυβος και τα κιλοβάτ δεν θα εξαλείψουν το παθητικό κοινό/

ελάχιστοι διαχώρησαν τη θέση τους από τη γεμάτη σκατά πανκ σκηνή/ όσοι διατήρησαν την ανταγωνιστική αυτονομία τους εφάρμοσαν την ενότητα θεωρίας και πράξης/ ό,τι είχαν να πουν ήταν γραμμένο στους τοίχους, τα εξώφυλλα, τα ένθετα, τα περιοδικά/ δεν αρκεί μια αντι-εμπορευματική λογική όταν η στασιμότητα επαναλαμβάνεται/

στο μονότονο σκηνικό της αυτάρκειας εισβάλει η κυρίαρχη κουλτούρα/ metal συμπεριφορές, περιθωριακό lifestyle, αντικονφορμιστικά καλούπια.../ βαρετές συναυλίες, κλισέ θεματολογία - στασιμότητα ιδεών, εξαίτια των ανθρώπων/ "Ανατρεπτικές" μόδες ή ανατρεπτικά μέσα και μηνύματα;/ η πολιτιστική ανταρσία δε σκοπεύει σε "φευγάτους" μουσικούς παραδείσους/ θέλουμε κάτι παραπάνω από μια μουσική που μας "αρέσει"/ πολύ περισσότερα από στίχους που απλά αμφισβητούν.../

συγκεκριμένη στάση, σχέση και άποψη, η θέση από την οποία μιλάει/ **Η ANTI-ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ ΔΕΝ ΚΑΝΕΙ ΤΕΧΝΗ/** το μέσο και το μήνυμα δεν είναι ουδέτερα/ **ΑΛΗΘΙΝΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ/**

αναδιάρθρωση στιγμές της μουσικής καταστολής

Ντοπάρισμα ή καταπραϊντικό;

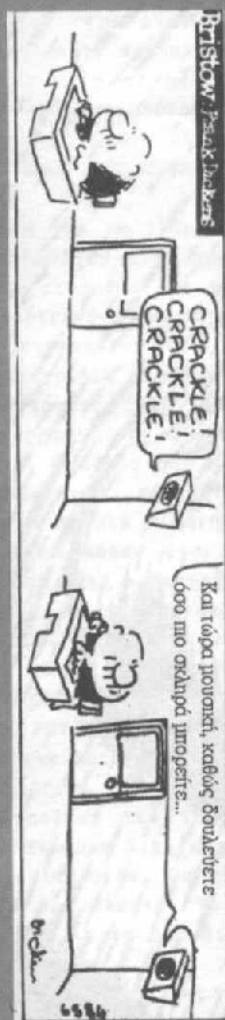
Ανάλογα με τον επιδιωκόμενο σκοπό η μουσική επενδύει τους εργασιακούς χώρους, τις διαφημίσεις, τα γήπεδα, τις εθνικές γιορτές, τα σούπερ μάρκετ, κατασκευάζοντας "ατμόσφαιρα" και "διάθεση".

Πάνω απ' όλα ο ήχος χρησιμοποιείται κατασταλτικά, ακόμα και όταν παράγει ένταση. Εκεί στοχεύει άλλωστε και η εκτόνωση που πουλάει η βιομηχανία της διασκέδασης. Επιτελεί δηλαδή χρήσιμο κοινωνικό έργο...

Όντας εργαλείο στα χέρια των οργανωτών της καθημερινής ζωής - από τους ειδικούς του μάρκετινγκ μέχρι τους εργοδότες - κατευθύνει το "σώμα" και ηρεμεί το "μυαλό". Η μουσική (όταν βρίσκεται στα κατάλληλα χέρια) "ξέρει" να δημιουργεί ψυχολογία, που μειώνει τις σωματικές και πνευματικές αντιστάσεις, και προσαρμόζει το καταναλωτικό και παραγωγικό δυναμικό, στο εμπορευματικό και εργασιακό του περιβάλλον.

Πρόκειται με λίγα λόγια για την μελωδική εκδοχή και επένδυση των δύο θεμελιωδών κοινωνικών διαδικασιών: της παραγωγής και της κατανάλωσης.

**Και το πιο επικίνδυνο; Είμαστε πάντα πρόθυμοι να ακούμε! Εκτός κι αν κλείσουμε τα αυτιά μας...*

Η ΑΝΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΜΟΥΣΙΚΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ

**Γιοχάνεσμπουργκ - εποχή απαρτχάιντ.*

Μια νοτιοαφρικανική εταιρία είχε κατασκευάσει και πουλάγε ένα όχημα για ταραχές και διαδηλώσεις, το οποίο έπαιζε μουσική ντίσκο μέσω ενός μεγαφώνου, για να ηρεμεί τα νεύρα των ταραξιών.

Το όχημα, που τράβηξε το ενδιαφέρον της αστυνομίας, έφερε επίσης κανόνι εκτόξευσης νερού και δακρυγόνων.

insert coin

Ο JK-943 ήταν

φορέας του "συνδρόμου αυτονομίας". Οι τεχνικοί σύμβουλοι, του το είχαν κάνει σαφές... "οποιαδήποτε καθυστέρηση στην αντικατάσταση του ατομικού χειριστή κρίσεων μπορεί να αποβεί μοιραία"... Αυτή τη φορά είχε αργήσει μόλις δύο εικοσιτετράωρα. Η αλήθεια ήταν πως δεν ήξερε αν αυτή η συμβουλή ήταν μια αόριστη κινδυνολογία ή μια άμεση απειλή. Το σίγουρο ήταν πάντως πως αν και καθυστέρουσε, ποτέ δεν πλησίασε καν το να μάθει από πρώτο χέρι. Ήξερε πολύ καλά πως ο χειριστής κρίσεων λειτουργούσε κανονικά για δέκα μέρες μετά την ημερομηνία λήξεως... Αυτή του η καθυστέρηση δεν ήταν τίποτε άλλο από μία συνθησιμένη "αντιδραστική συμπεριφορά".

Οι τεχνικοί σύμβουλοι του υπενθύμισαν τις υποχρεώσεις του και αμέσως τον οδήγησαν στο θάλαμο επεμβάσεων τέτοιου τύπου. Αφού τον έδεσαν στο ειδικό κρεβάτι (με τον ίδιο τρόπο που έδεσαν τους μελλοθάνατους σ' ένα μηχάνημα που ονομαζόταν γκιλοτίνα), ξεκίνησαν τη διαδικασία αντικατάστασης του χειριστή κρίσεων. Πρώτα άνοιξαν μια δίοδο ενός τετραγωνικού εκατοστού στον αυχένα του JK-943 κι αφού έριξαν μέσα στην πληγή μερικές σταγόνες αντισηπτικού, απομακρύνθηκαν. Σειρά τώρα είχε ο ηλεκτρονικός εγκέφαλος... μόνο αυτός μπορούσε να φέρει εις πέρας μια τόσο λεπτή "δουλειά", με τόσο μικρή πιθανότητα (της τάξεως του 4%) απώλειας της ζωής ενός λειτουργικού πολίτη Α. Με μια λεπτή ακτίνα κατέστρεψε τον κεντρικό εγκέφαλο του μηχανισμού και αμέσως μετά απενεργοποίησε τα "πλοκάμια" του, που αγκάλιαζαν το προεπιλεγμένο σημείο στο νευρικό σύστημα του JK-943. Με την αντίστροφη διαδικασία τοποθέτησαν το νέο μηχανισμό με διάρκεια ζωής δεκατέσσερις μήνες. Το μόνο που έμενε, εκτός από το κλείσιμο της πληγής, ήταν ο έλεγχος ορθής λειτουργίας του νέου χειριστή κρίσεων. Λίγο μετά ήταν έτοιμος...

Ο JK-943 έπρεπε να μείνει για δυο ημέρες σε ειδικά διαμορφωμένους χώρους, όπως προβλεπόταν για όλους τους λειτουργικούς πολίτες που αντικαθιστούσαν τον ατομικό τους χειριστή κρίσεων. Συνήθως εικοσιτέσσερις ώρες ήταν αρκετές, αλλά όπως είπαμε ο JK είχε χαρακτηριστεί "φορέας" του "συνδρόμου αυτονομίας" και δεν έπρεπε να εκτεθεί σε πραγματικές συνθήκες για ένα επιπλέον εικοσιτετράωρο. Μια τέτοια έκθεση μπορεί να οδηγήσει τον πολίτη σε οριακή μητροπολιτική σχιζοφρένεια αφού ο μηχανισμός δεν θα μπορούσε να επιβληθεί στα μισοπεθαμένα μεν, υπαρκτά δε, ανθρώπινα νοσήματα συνειδησιακού τύπου, λόγω του ότι ο χρόνος δεν ήταν αρκετός για πλήρη έλεγχο του νευρικού συστήματος.

Ο θάλαμος τηρούσε αυτές τις προδιαγραφές σε επίπεδο εσωτερικού χώρου. Τα παράθυρα, ήταν υψηλής ευκρίνειας οθόνες που πρόβαλαν μία εξελισσόμενη σκηνή δρόμου. Όλες οι λεπτομέρειες ήταν πολύ προσεγμένες και το σημαντικότερο;... δεν υπήρχαν επαναλαμβανόμενες σκηνές... μια τέτοια επανάληψη, είχε προκαλέσει στο παρελθόν ανάκαμψη μνήμης και ισχυρό εγκεφαλικό σοκ με συμπτώματα πανικού... Το νευρικό σύστημα έπρεπε πάση θυσία να διατηρηθεί σε ένα σταθερό επίπεδο χωρίς εντάσεις, για να μπορέσει ο χειριστής κρίσεων να επεκταθεί, χωρίς εμπόδια, ομοιόμορφα σε ολόκληρο το νευρικό σύστημα του χρήστη.

Εδώ θα κάνουμε μια παρένθεση για να εξηγήσουμε τους λόγους επιβολής χρήσεως του μηχανισμού αυτού. Το ενεργειακό σύμπλεγμα "χειριστής κρίσεων" no question A, προφανώς και δε δημιουργήθηκε για να προκαλέσει ένα ισχυρό κοινωνικό σοκ σε επίπεδο μάζας. Στο εσωτερικό αυτής της κοινωνικής μάζας, δεν υπήρχε εχθρός, ικανός να αποτελέσει απειλή τέτοιου μεγέθους, που να αποσυντονίσει τις λειτουργίες των οργανικών και λειτουργικών μελών της. Οι επιστήμονες του 21ου αιώνα, είχαν παρατηρήσει μεμονωμένες μειοψηφικές εκρήξεις, οι οποίες, αν και δεν είχαν δημιουργήσει μια ανταγωνιστική πραγματικότητα σε επίπεδο οργάνωσης στο εσωτερικό της μητρόπολης, ήταν σίγουρα ένα "κακό σπυράκι" στο καθαρό πρόσωπό της. Ο μηχανισμός αυτός δημιουργήθηκε, όχι για να "σπάσει" αυτό το "σπυράκι", πράξη που μπορεί να προκαλούσε μια κάποια μόλυνση, αλλά για να σταθεροποιήσει, να καταδικάσει αυτές τις μειοψηφικές εντάσεις σε στασιμότητα και σταδιακά να τις αφομοιώσει, υποβιβάζοντάς τις σε μειοψηφική πολιτιστική έκφραση, μέρος μιας πολυπολιτισμικής μητρόπολης. Να χωρέσουν δηλαδή και οι μικροεντάσεις, σαν τέτοιες και μόνο βέβαια, στην πραγματικότητα της καθημερινής ζωής, επαναλαμβανόμενες και τελικά αποστειρωμένες.

Ο μηχανισμός του ενεργειακού συμπλέγματος "χειριστής κρίσεων no question", δεν ήταν τίποτε άλλο από την εξέλιξη ενός σταθεροποιητή τάσεως, που χρησιμοποιούσαν οι πολιτισμένοι λαοί του προηγούμενου αιώνα, με την προσθήκη μερικών παραποιημένων κωδικών του ανθρώπινου D.N.A..

Το μόνο πρόβλημα που είχαν να αντιμετωπίσουν οι υπεύθυνοι, ήταν να το παρουσιάσουν ως αναγκαίο για όλους τους πολίτες και όχι μόνο γι' αυτούς που είχαν χαρακτηριστεί φορείς του συνδρόμου αυτονομίας. Τελικά αυτό το μικρο-προβληματάκι ξεπεράστηκε με το λανσάρισμα του "χειριστή κρίσεων" ως προληπτικό και ανασταλτικό φαρμακοπαράγωγο για όλες τις μορφές μητροπολιτικών συνδρόμων.

Ένα χρόνο αργότερα, η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνικής μάζας επιπέδου A, ήταν χρήστες του "χειριστή κρίσεων". Αρκετοί απ' αυτούς που αρνήθηκαν να υποβληθούν σ' αυτό το σοκ, εξαφανίστηκαν μυστηριωδώς ή παρουσιάστηκαν ως αυτοχέιρες, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει πλέον πολίτης που να μην φέρει στο κέντρο του νευρικού του συστήματος, ένα ενεργειακό σύμπλεγμα "χειριστή κρίσεων".

Ο JK-943 ήταν ακόμη στην αρχή της περιόδου προσαρμογής. Είχε σκεφτεί πολλές φορές να μην ανανεώσει τον μηχανισμό, αλλά όταν ξεπερνούσε τα αποσυμπίεστικά όρια, ο χειριστής κρίσεων έπερνε τον έλεγχο. Η μοναδική του ευκαιρία ήταν να μπλοκάρει το μηχανισμό τη στιγμή που δεν είχε αποικήσει ακόμα το νευρικό σύστημα του JK... το μόνο που χρειαζόταν ήταν μια γερή δόση πραγματικότητας. Χωρίς δεύτερη σκέψη, όρμησε με λύσσα σε μια από τις οδόνες-παράθυρα και άρχισε να την κλωτσάει με όλη του τη δύναμη... Μετά από λίγο η οδόνη διαλύθηκε με μια έκρηξη. Ο JK-943 δεν είχε αντιληφθεί ακόμα ότι αυτή του η πράξη ξεπερνούσε τα όρια του θαλάμου του, γεγονός που δεν άργησε να καταλάβει. Η ασυνέχεια της εικόνας είχε επεκταθεί σε όλες τις μονάδες με αποτέλεσμα να σοκαριστούν όλοι οι ανυποφύλακτοι προσωρινοί τρόφιμοι... οι κραυγές τους "έπνιξαν" τον συναγερμό, προκαλώντας επιπλέον πανικό.

Λίγο μετά, ο JK-943 έχανε μία από τις τρεις διαστάσεις ένα κλειστοφοβικό σοκ οπτικού τύπου τον έστειλε κουλουριασμένο σε μια από τις πέντε γωνίες του θαλάμου. Άπλωνε κατά διαστήματα το χέρι του προσπαθώντας να καταλάβει αν η έλλειψη βάθους ήταν μια προσωρινή εγκεφαλική βλάβη ή η αρχή της πραγματικότητας χωρίς χειριστή κρίσεων. Η εικόνα που μεταδιδόταν στον εγκέφαλό του, εναλλάσσονταν με φωτογραφικές μνημιακές επιπλοκές, προκαλώντας του σύγχυση υψηλού επιπέδου... βρισκόταν λίγο πριν το τέλος, όταν είδε ή τουλάχιστον έτσι νόμιζε, δύο τεχνικούς συμβούλους να εισβάλλουν στο θάλαμο... έπειτα ακολούθησε μια πτώση εγκεφαλικών λειτουργιών μέχρι το σημείο της απόλυτης πνευματικής νέκρωσης... τέλος το κενό...

Άνοιξε τα μάτια του... ούτε λόγος βέβαια για να γνωρίζει πόσο χρόνο βρισκόταν στο κενό. Μπροστά του απλωνόταν ένας χώρος αρκετά γνωστός που όμως δεν μπορούσε να τον συνδυάσει με την υποκειμενική του εκτίμηση για την μέχρι πρότερος πραγματική ροή δεδομένων. Μερικές μικροεστίες τοπικών εγκαυμάτων που υπήρχαν στο κρανίο του, είχαν υπολείμματα από ηλεκτροδία εισόδου σε σύστημα εικονικής πραγματικότητας. Οι διαστάσεις ήταν ακόμα δύο και ο εγκέφαλός του δυσκολεύονταν να μεταφράσει την επίπεδη εικόνα ως πραγματικότητα... το απόλυτο χάος. Ο πόνος στο πόδι του τον ανάγκασε να συνέλθει και να προσγειωθεί στην πραγματικότητα

ή έστω σε μια πιθανή εκδοχή της. Βρισκόταν στο δωμάτιό του και είχε καταστρέψει την οδόνη του ηλεκτρονικού υπολογιστή. Προσπάθησε να ελέγξει κάπως την κατάσταση... έπρεπε να αποφύγει πάση θυσία τον σχιζοφρενικό πανικό.

Σηκώθηκε και αποπειράθηκε να ξεκολλήσει τα υπολείμματα ηλεκτροδίων από τις σάρκες του. Επώδυνη διαδικασία, αλλά τουλάχιστον, θα τον απα-

σχολούσε γι' αυτά τα σημαντικά, μετά το σοκ, λεπτά. Το βλέμμα του καρφώθηκε στο παράθυρο και σε συνάρτηση με το δύο διαστάσεων οπτικό του πεδίο, τον αποτελεώσε...

Ο JK-943 κινήθηκε απειλητικά προς το παράθυρο (ή προς την εκδοχή παράθυρο-οδόνη) αλλά δεν μπορούσε να υπολογίσει την απόσταση που τον χώριζε απ' αυτό, με αποτέλεσμα να περάσει μέσα από το γυαλί θρυμματίζοντάς το και να βρεθεί στο κενό...

Ο JK-943 ήταν το ομοίωμα του John soccer για τις ανάγκες του εικονικού λαβύρινθου, σύμφωνα πάντα με την τελευταία εκδοχή της πραγματικότητας, και σίγουρα θα άντεχε μια πτώση από τον 15ο όροφο· ο John soccer όμως έγινε κομμάτι... Ή μήπως ο χειριστής κρίσεων είχε κερδίσει το παιχνίδι δολοφονώντας τον φυγά John soccer, ομοίωμα του JK-943 για τις ανάγκες αυτής της φανταστικής μάχης;

Χίλιες λέξεις δύναμη της εικόνας βρίσκεται στο ότι κρύβει περισσότερα απ' όσα δείχνει...

TWISTED IMAGE by Ace Backwards 1991

